

EZ

Maddi Aiestaran Iparragirre *Beasain*

Bai! Nik probokatu nuen! Armairuan neukan arroparik limurtzaileenarekin joatea erabaki nuen. Bularretakoak erakusten zituen kamiseta tirantedun estu hura hautatu nuen, eskote itzelarekin, horren gogoko dudan bular-erretenak hainbat begirada erakarriko zituen esperantzan. Nire ipurdia irudikatzen laguntzen zuten miniaturazko praka haiek jantzi nituen, olio irristakor hartan igurtzitako udako zango beltzaranak ere erakusteko. Propio. Sexy egoteko. Begiradak erakartzeko. Desira sortzeko. Eta horregatik gertatu zitzaidan gertatu zitzaidana. Nik bultzatu nuen. Ez nuen besterik merezi! Nirea izan zen errua!

Ez. Errua ez zen zurea izan. *Sexy* izan nahi duzu. Eta zer? Kamiseta tirantedun estu baten azpian gordeta dauden bular ederrak intsinuatzan dituen eskotea erakutsi nahi duzu. Eta zer? Lerdea dariela utzi nahi dituzu, zure zango luze bezain gihartsuei begira. Eta zer? Desira zaitzaten nahi duzu. Eta zer? Horrek ez du justifikatzen animalia basati haiek zurekin egin zutena. Haragia erakusteak ez die eskubiderik ematen eskua lotsagabeki luzatzeko,

egunetan pilatutako sexu-grina zurekin bidegabeki asetzeko, beren desira zapuztuak zurekin ankerki gauzatzeko, erraietaraino barneratuta daukaten matxotasunaren karietara zurekin nahi dutena egiteko.

Errudun sentiarazi zaituzte, ordea. Emakume perfektuaren eredu faltsu eta zurrunetik aldentzen zarelako. Ausartegia zarelako. Askea izan nahi duzulako. Zeure buruaren eta gorputzaren jabe izan nahi duzulako. Deseroso sentiarazten dituzulako. Beldurra ematen diezulako.

Baina zuk ez duzu errurik.

Bai! Gustura nenbilen maitakeriatan! Eroso sentitzen nintzen neronek hasitako maite-jolas zoro hartan. Gustuko nuen mutila, gustuko nuen belarrira xuxurlatzen zidana, haren lurrina, begietan nabarmentzen nion desira... Eta muxu eman nion, sutsuki, lotsarik gabe, zerbait gehiago nahi nuen pentsatu ere egin gabe. Imajinatu ere egin gabe muxu hark ezinbestean pauso bat –edo bi, edo hiru– haratagoko lurraldeak iradoki zitzakeela. Une hartan bertan animalia basati haien harrapakin bihurtu nintzela ohartu gabe. Taberna batean egin genuen topo; irribarre egin genion elkarri; dantzan hasi ginen, bata bestearengandik geroz eta gertuago, geroz eta lotuago; ozta-ozta entzun zuten nire belarriek une zehatz hartan erakartzen ninduen mutil haren izena, baina muxu eman nion. Ezagutu berritan. Azkarregi. Berak horrenbeste desiratzen zuen hura gauzatzeko baimena eman nion, nahi bezain urrutira joateko baimena eman nion. Nahi gabe. Baina nik ireki nuen bidea! Nik bultzatu nuen! Nirea izan zen errua!

Ez. Errua ez zen zurea izan. Zuk ez zenuen baimenik eman, zu ez zinen azkarregi joan, eta ez zinen inorekin zorretan gelditu. Zuk muxu bat baino ez zenion eman, espontaneoki, nahi zenuelako, berarekin gustura zeundelako. Berak hartu zuen lizentzia zurekin nahi zuena egiteko, zure gorputz babesgabearen gaineko agintea indarrez bereganatzeko, krudelki, bere lagun ankerrekin konpartitzeraino. Beraiena ez zen espontaneoza izan: maltzurkeriaz jokatu zuten, engainatu egin zintuzten, behartu egin zintuzten, iraindu egin zintuzten, animaliarik basatien pare jokatu zuten zurekin, inolako gupidarik gabe.

Errudun sentiarazi zaituzte, ordea. Errudun sentiarazi zaituzte, eskemak apurto dituzulako, askatasuna maite duzulako, naturaltasunez jokatzeko duzulako, gizartearen atzerakoikeria higuingarria agerian uzten duzun emakumea zarelako.

Baina zuk ez duzu errurik.

Bai! Asko edan nuen, inoiz baino gehiago, eta neska batek, onartua izango bada, ez du asko edan behar. Ezinbestekoa du itxuran ibiltzea, manerak zaintzea: ez du altuegi hitz egin behar, ez du algara zororik egin behar, ez du lotsagabeki dantzatu behar, ez ditu hankak zabaldu behar... Baina nik kontrolik gabe edan nuen gau hartan, herabetasuna galtzeraino edan ere, eta atzera bueltarik gabeko zurrumbilo batean sartu nintzen. Urte guztian zehar nire baitan metatutako presioa eta estresa alkohol-dosi ikaragarri batekin kitatu nahi izan nituen, eta ordu batzuetan zehar txikitatik buruan

iltzatuta izan ditudan barrera, hesi eta muga guztiak gainditu nituen, emakume otzanaren eredu zurrunetik aldenduz. Eta beraien errespetua galdu nuen. Neuk bihurtu nuen neure burua animalia basati haien harrapakin. Ondo merezia nuen! Nirea izan zen errua!

Ez. Errua ez zen zurea izan. Zuk ez zenuen halakorik merezi. Asko edan zenuen; erreparorik gabe dantzatu zenuen; frenorik gabe egin zenuen algara, eta gustuko zenuen mutila seduzitzen aritu zinen. Naturaltasunez. Zeu izan zinen, hamazortzi urteko neska bat, alkohola kontsumitu behar duen ala ez erabakitzeke aski sen duena. Egun hartan, edatea erabaki zenuen, zure adineko beste edozein neskak erabakiko lukeen bezala, baina ez zenuen ezer txarrik egin, ez zenion bide eman zurekin egin zuten basakeriari.

Errudun sentiarazi zaituzte, ordea. Errudun sentiarazi zaituzte, emakume moderno eta askea zarelako. Gizonak ardatz dituen mundu inposatu bati men egin gabe bizitzeko adorea erakutsi duzulako.

Baina zuk ez duzu errurik.

Bai! Ez nien aurre egin! Isilik gelditu nintzen! Ezkaratz batera sartu ninduten nahasmendu handi baten. Segada gaiztoa jarri zidaten nire babesgabetasuna baliatuz, eta blokeatuta geratu nintzen. Ez nuen garrasi egin, beldur izugarri batek zeharkatu zuelako nire gorputza goitik behera. Begiak itxi eta une nazkagarri hura lehenbailehen amaitzea besterik ez nuen nahi izan. Gaizki jokatu nuen! Kontra egin behar nien! Garrasi egin behar nuen! Orain, adostutako sexu-harremana

izan zela diote, gustura egon nintzela, ez nuela gihar bakar bat ere mugitu euren desira zapuzteko. Eta sinetsi egingo diete. Ez naute aintzat hartuko. Neure burua defendatu behar nuen! Nirea izan zen errua!

Ez. Errua ez zen zurea izan. Bost basapiztia zenituen inguruan, zure gorputz babesgabeari so, letaginak agerian, grinatsu. Begiak itxi eta munstro haien kirats sarkorra irenstea erabaki zenuen, goragaleari eutsiz. Begiak itxi zenituen, kalean zakur arriskutsu batekin gurutzatzean ixten ditugunean bezala. Izututa baitzeunden. Izututa, noraino irits zitezkeen ez zenekielako. Izututa, buruan iltzatuta zeneukalako gainean zenituen haiek bezalako beste piztia mozorrotu batek behinola egin zuena zu bezalako neska babesgabe batekin, eta buruan iltzatuta zeneukalako, halaber, piztia madarikatu hark mozorrotutako piztia izaten jarraitzen duela, eragindako kalteari ez ikusiarena eginez. Eta izotz-bloke isil bilakatu zinen. Izututa baitzeunden.

Errudun sentiarazi zaituzte, ordea. Errudun sentiarazi zaituzte, hezur-haragizko orok erreakzionatuko zukeen moduan erreakzionatu zenuelako. Gezurretako ipuin sinesgaitz bat irentsarazi digutelako, eta dizutelako. Orogen gainetik daudela uste dutelako.

Baina zuk ez duzu errurik.

Bai! Ezer gertatu ez balitz bezala jarraitu nuen! Hamazortzi urteko neska baten bizimodu normala antzestu nahi izan nuen, barrua txiki-txiki eginda izanda ere. Sexuari buruzko ideia irekiak ditudala lau

haizetara zabaltzen zuten mezuak igo nituen sare sozialetara, errukirik sor ez nezan, biktima gajoaren irudia eman ez nezan, ez bainuen jendearen begirada errukiorrik nahi. Eta nire errugabetasunaz zalantza egitea besterik ez nuen lortu. Arrazoa eman nien! Ez naiz neska eredugarria! Merezita nuen! Nirea izan zen errua!

Ez. Errua ez zen zurea izan. Normaltasun-plantak egin zenituen, ahal bezain lasterren ohikotasunera itzultzeko. Errukirik eragin nahi ez zenuelako. Hamazortzi urteko neska normal bat izan nahi zenuelako berriz. Aitak eta amak zure oinaze biziaren zantzurik ez ikustea nahi zenuelako, zauria uste baino lehenago orbainduko zitzazulako itxaropena piztu zedin eurengan. Bizimodu normala egiten saiatu zinen, barnean zeneraman gurutzea estaliz eta mozorrotuz. Pasarte makabro hura ahanzturak irents zezan nahi zenuelako. Eta nahi duzulako.

Errudun sentiarazi zaituzte, ordea. Errudun sentiarazi zaituzte, zure pauso, mugimendu eta pentsamendu bakoitza epaitu dutelako. Egoera zaurgarri honek zugan sortzen duen hauskortasuna baliatu dutelako gezur nazkagarri bat inposatzeko. Zerorrek sinesteraino.

Baina zuk ez duzu errurik. Ez.

Horregatik, nik lagunduko dizut hauskortasun horretatik ihes egiten, poliki-poliki, benetako normaltasunerantz, mozorrorik gabeko normaltasunerantz, sendotasunerantz. Nigan konfiantza izatea nahi dut. Nire egiari irmotasunez hel

diezaiozun nahi dut, zure egia delako. Nire egia ere badelako. Ez zarelako erruduna. Ez naizelako erruduna.

Eta iritsiko da egun bat, gaur oraindik irensteko gai ez zaren bi letra xume bezain egiazko horiek betiko barneratuko dituzuna. Bikotekideari naturaltasunez kontatuko diozuna munstro haiek zer egin zizuten; edo alabari esango diozuna gizarte koadrikulatu honek ezartzen dituen aurreiritziei muzin egiteko, errudun-sentimendurik izan gabe; edo Zuzenbide Fakultateko gela bateko pulpitua baliatuko duzuna hamazortzi urteko gazteei begiak zabalarazteko eta kritikoak izan daitezen irakasteko, edo errurik ez duela sinesteko premian dagoen paziente ikarati bat aurrean izango duzuna. Gaur nik zauzkadan bezala. Eta paziente ikarati horri aplikatuko diozun terapia urteetan zehar zeure buruarentzat darabilzun terapia berbera izango da. Urteetan zehar zanpatua izan den egia gailentzen den arte. Halako batean, “EZ” oihukatzen duzun arte. Errudunak beraiek direla benetan sinesten duzun arte.

Orduan hartuko dute zinez aintzat gure ezezkoa.